

Carta do Prelado (xuño 2013)

O Prelado comenta o último artigo do Credo referente a Xesucristo ("virá a xulgar aos vivos e aos mortos...") e o que se refire ao Espírito Santo, animando a preparar o reino de Cristo neste tempo de espera, coa axuda do Santificador.

03-06-2013

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Ao comezar o mes de xuño, vén sempre á nosa mente, con particular forza, o recordo de san Xosemaría, cuxa memoria litúrxica -solemnidade na Prelatura- é o día 26. Ao meditar no seu exemplo de vida, ao reler os seus escritos, caemos na conta, cada vez máis, das grandes marabillas que Deus realiza nas almas plenamente fieis aos seus designios. Vénme á boca aquela exclamación da Sacra Escritura: *mirábilis Deus in sanctis suis* [1] , cuán admirable é Deus nos seus santos!

A identificación plena con Cristo, que niso consiste a santidad, atribúese de modo especial ao Espírito Santo. Démoslle grazas pola acción con que constantemente santifica ás almas. Nos días pasados, celebrando a solemnidade de Pentecostés e logo a da Santísima Trindade, alzamos moitas veces o noso corazón a ese Deus, cuxa vontade é -como escribe san Pablo- *que todos os homes*

sálvense e cheguen ao coñecemento da verdade [2] .

E coa volta ao tempo ordinario, a liturxia lémbra-nos que nos achamos na etapa da historia que media entre a vinda do Paráclito en Pentecostés e o advenimiento glorioso de Xesucristo ao fin dos tempos. É esta una das verdades contidas no Credo, coa que se pecha o ciclo dos misterios referentes ao noso Señor. Cada domingo, na Santa Misa, confesamos que o Señor, sentado agora á dereita do Pai, *de novo virá con gloria para xulgar a vivos e mortos, e o seu reino non terá fin* [3] .

«Desde a Ascensión -explica o *Catecismo da Igrexa católica* -, o advenimiento de Cristo na gloria é inminente» [4] , no sentido de que pode suceder en calquera momento. Só Deus coñece cando terá lugar este acontecemento, que marcará o fin da historia e a renovación definitiva do

mundo. Por iso, sen alarmismos nin temores, pero con sentido de responsabilidade, habemos de camiñar ben preparados para ese encontro definitivo con Xesús, que, por outra banda, realízase para cada un no momento da morte. De Deus vimos e a Deus imos: esta realidade constitúe, no fondo, a síntese da sabedoría cristiá. Con todo, como se lamentaba o Papa recentemente, **a miúdo esquécense estes dous polos da historia, e sobre todo a fe no retorno de Cristo e no xuízo final ás veces non é tan clara e firme no corazón do cristián** s [5] .

Consideremos que ese encontro definitivo do Señor con cada un vai precedido pola súa actuación constante en cada momento da vida ordinaria. Aínda lembro a viveza con que san Xosemaría, para este andar cotián, pedíalle: *mane nobiscum!* [6] , queda connosco. Dicímosllo conscientes de que temos que deixar

que actúe en toda a nosa vida?
Exhortábanos tamén a estar prontos
para dar conta a Deus da nosa
existencia en calquera momento. En
Camiño escribiu: "***Ha de vir xulgar
aos vivos e aos mortos", rezamos
no Credo. -Oxalá non me perdas de
vista ese xuízo e esa xustiza e... a
ese Xuíz [7]*** . Son testemuña de que,
en cada xornada, consideraba
persoalmente esta eventualidade e
enchíase de gozo; igualmente
deberíamos alegrarnos todos os que
nos sabemos fillos de Deus. Por iso
engadía: ***Non brilla na túa alma o
desexo de que o teu Pai-Deus
póñase contento cando téñache
que xulgar? [8]*** .

O tempo presente, a etapa da historia
que nos toca a cada un percorrer, «é
un tempo de espera e de vixilia» [9] ,
no que temos que traballar coa
ilusión e o entusiasmo dos fillos bos
para ir implantando na terra, coa
axuda da graza, o reino de Deus que

Xesucristo levará á súa perfección no último día. Así se explica na parábola dos talentos, que o noso Pai comentou en tantas ocasións [10] . O Romano Pontífice lembrouno nunha das súas catequese con motivo do Ano da fe. **A espera do retorno do Señor é o tempo da acción (...), o tempo de facer render os dons de Deus non para nós mesmos, senón para El, para a Igrexa, para os demais; o tempo no cal buscar sempre facer que creza o ben no mundo. E en particular hoxe, neste período de crise, é importante non pecharse nun mesmo, enterrando o propio talento, as propias riquezas espirituais, intelectuais, materiais, todo o que o Señor nos deu; senón abrirse, ser solidarios, estar atentos ao outro [11] .**

Filliños, non demos a esquecemento estas recomendacións; esforcémonos para que outras persoas, moitas!, non só as escoiten, senón que se esforcen

para polas en práctica. En última instancia, todo resúmese en permanecer atentos, por amor de Deus, ás necesidades dos demais, comezando polos máis próximos - quen están ao noso lado por motivos familiares, profesionais ou sociais-, tendo moi presente que -como escribiu san Xoan da Cruz, e recolle o *Catecismo* -, «á tarde examinaranche no amor» [12] . Así o manifesta Cristo mesmo na impresionante escena do xuízo final que expón san Mateo [13] . Como sabemos servir? Pomos alegría sobrenatural e humana neses detalles, que deben ser cotiáns?

O pensamento destas realidades últimas non ten que supor, repito, un motivo de temores que paralicen o alma, senón ocasión para ir rectificando a nosa senda terrea, acomodándonos ao que Deus espera de cada un de nós. Ten que impulsarnos a **vivir mellor o presente. Deus ofrécenos con**

misericordia e paciencia este tempo para que aprendamos cada día a recoñecerlle nos pobres e nos pequenos; para que nos empregemos no ben e esteamos vixiantes na oración e no amor [14] .

Sostennos e impúlsanos o Espírito Santo, que Xesús enviou ao mundo tras a súa ascensión gloriosa ao ceo. Considerámolo con alegría na recente solemnidade de Pentecostés, e confesamos a súa existencia e a súa acción na Igrexa cada vez que rezamos o Credo: *creo no Espírito Santo, Señor e Dador de vida, que procede do Pai e do Fillo, que co Pai e o Fillo recibe unha mesma adoración e gloria, e que falou polos profetas [15] .*

Trátase dunha verdade inaccesible á razón humana, revelada por Cristo aos Apóstolos, que nos mostra a grandeza e a perfección de Deus. «O

Pai por ningún foi feito, nin creado, nin procreado. O Fillo non foi feito, nin creado, senón procreado polo Pai. O Espírito Santo non foi feito, nin creado, nin procreado, senón que procede do Pai e do Fillo» [16] . O *Catecismo da Igrexa católica* sintetiza esta doutrina con breves palabras: «A Unidade divina é Trina» [17] .

O Espírito Santo é o Amor das dúas primeiras Persoas: Amor increado e infinito, Amor consustancial, Amor eterno que procede da entrega mutua do Pai e do Fillo: un misterio absolutamente sobrenatural que coñecemos por revelación do mesmo Xesucristo e que axuda a entender a grandeza do don de amar.

Fundamentados nas súas palabras, os Pais da Igrexa e outros grandes teólogos guiados polo Maxisterio, esforzáronse por ilustrar dalgún modo -sempre no claroscuro da fe- a divindade do Paráclito.

Baseados no modo de coñecer e de querer propio das criaturas humanas, creadas a imaxe e semellanza de Deus, e polos nomes e misións que na Sacra Escritura atribúense ao Espírito Santo, explicaron a súa procesión do Pai e do Fillo como Amor subsistente. Así como Deus Pai, coñecendo a súa propia Esencia, procrea ao Fillo, así o Pai e o Fillo ámanse nun único acto de amor, eterno e infinito, que é o Espírito Santo.

Que gozo e que paz débenos dar a fe de sabernos asistidos en todo momento polo divino Paráclito! Non só acompañados desde fóra, como un amigo afectuoso, senón como un hóspede que moura, co Pai e co Fillo, na intimidade da nosa alma en graza. El é *descanso no traballo, refrixerio no medio da calor, consolo no pranto* [18], como reza a Igrexa na secuencia de Pentecostés. É a *lux beatíssima*, a luz bienaventurada

que penetra até o fondo da alma:
ilumínanos para que coñezamos
mellor a Cristo, fortalécenos para
seguirille de preto cando os
obstáculos e as contradicións
parecen asediarnos, impúlsanos a
saír de nós mesmos para
preocuparnos dos demais e levalos a
Deus.

***A forza e o poder de Deus
iluminan toda a terra. O Espírito
Santo continúa asistindo á Igrexa
de Cristo, para que sexa -sempre e
en todo- signo levantado ante as
nacións, que anuncia á
humanidade a benevolencia e o
amor de Deus (cfr. Is 11, 12). Por
grandes que sexan nosas
limitacións, os homes podemos
mirar con confianza aos ceos e
sentirnos cheos de alegría: Deus
ámanos e líbranos dos nosos
pecados. A presenza e a acción do
Espírito Santo na Igrexa son a
peza e a anticipación da felicidade***

***eterna, desa alegría e desa paz
que Deus depáranos [19] .***

Entre as metáforas que a Escritura utiliza para falar do Paráclito, unha das máis frecuentes é a da auga; un elemento absolutamente necesario para a vida natural: onde falta ou escasea, todo convértese en deserto, e os seres vivos enferman ou morren. Manifesta unha das grandes riquezas que o Creador confiou aos homes para que a administren ben, en servizo de todos. Na orde sobrenatural, esa fonte de vida é o Paráclito. No seu coloquio coa muller samaritana, e logo na festa dos tabernáculos, Xesucristo prometeu que, aos que acollesen con fe a súa palabra, daríalles *auga viva*; que poría, en todos os que lle buscasen, unha *fonte de auga viva* que brotaría incesantemente das súas entrañas. Anota san Xoan que *referiuse con isto ao Espírito que ían recibir os que cresen en El [20] .*

O Espírito Santo chega aos cristiáns como manancial inesgotable dos tesouros divinos. Recibímolos no Bautismo e na Confirmación; confíresenos no sacramento da Penitencia, aplicando de novo ás almas os méritos infinitos de Cristo; é enviado ás nosas almas e aos nosos corpos cada vez que recibimos a Eucaristía e os demais sacramentos; actúa na conciencia mediante as virtudes infusas e os dons... Nunha palabra, a súa misión consiste en facernos verdadeiros fillos de Deus e en que nos comportemos de acordo con esa dignidade. **Ensínanos a mirar cos ollos de Cristo, a vivir a vida como a viviu Cristo, a comprender a vida como a comprendeu Cristo. Velaquí por que a auga viva que é o Espírito sacia a sede da nosa vida [21] .**

O Paráclito, Señor e Dador de vida, que falou polos profetas e ungió a Cristo para que nos comunicase as

palabras de Deus, segue agora facendo ouvir a súa voz na Igrexa e na intimidade das almas. Por iso, ***vivir segundo o Espírito Santo é vivir de fe, de esperanza, de caridade; deixar que Deus tome posesión de nós e cambie de raíz os nosos corazóns, para facelos á súa medida*** [22] . Agradecemos os coidados que nos dispensa como un pai e unha nai bos, que iso e moito máis é para cada un de nós.

Invocámoslle frecuentemente?

Renovamos en cada xornada a decisión de manter atenta a alma ás súas inspiracións? Esforzámonos por seguilas sen opor resistencias?

Para facer realidade estas aspiracións, recoméndovos que fagades vosas unhas palabras que san Xosemaría escribiu nos primeiros anos da Obra: ***Ven, oh Santo Espírito!: ilumina o meu entendemento, para coñecer os teus mandatos; fortalece o meu***

*corazón contra as insidias do
inimigo; inflama a miña vontade...
Ouvín a túa voz, e non quero
endurecerme e resistir, dicindo:
despois..., mañá. Nunc coepi!
Agora!, non vaia a ser que o mañá
me falte. Oh, Espírito de verdade e
de sabedoría, Espírito de
entendemento e de consello,
Espírito de gozo e de paz!: quero o
que queiras, quero porque queres,
quero como queiras, quero cando
queiras... [23] .*

Pidámosle con toda confianza pola Igrexa e polo Papa, polos bispos e sacerdotes, por todo o pobo cristián. De modo especial, roguémosle por esta pequena parte da Igrexa que é o Opus Dei, polos seus fieis e cooperadores, por todas as persoas que se achegan ao noso apostolado movidas polo nobre desexo de servir máis e mellor a Deus e aos demais. E que gran consolo ofrécesenos coa solemnidade do Corazón de Xesús e a

memoria do Corazón Inmaculado de María! Acudamos a estes refuxios de paz, de amor, de alegría, de seguridade.

Vai dous días que regresei dunha viaxe a Sudáfrica, onde o labor da Obra vai tomando corpo. Sabedes que me gustaría estar en todos os sitios onde viven e traballan as miñas fillas e os meus fillos. Aí voume coa oración, co sacrificio gustoso, co ofrecemento do traballo. Unídevos ás miñas intencións e rezade por min, especialmente con ocasión dos meus aniversarios, o próximo día 14, para que sempre e en todo móvame o afán exclusivo de servir a Deus, á Igrexa, ás almas e a todos vós coa totalidade e alegría con que procedeu o noso Pai, coa fidelidade do queridísimo don Álvaro e de cuantos precedéronnos á casa do ceo.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de xuño de 2013.

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei*

[1] *Sal* 67/68, 36 (Vg).

[2] *1 Tm* 2, 4.

[3] Misal Romano, Símbolo niceno-constantinopolitano.

[4] *Catecismo da Igrexa católica* , n. 673.

[5] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 24-IV-2013.

[6] *Lc* 24, 29.

[7] San Xosemaría, *Camiño* , n. 745.

[8] *Ibid* ., n. 746.

[9] *Catecismo da Igrexa católica* , n. 672.

[10] Cfr. *Mt* 25, 14-30.

[11] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 24-IV-2013.

[12] San Xoan da Cruz, *Avisos e sentenzas*, 57, en *Catecismo da Igrexa católica*, n. 1022.

[13] Cfr. *Mt* 25, 31-46.

[14] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 24-IV-2013.

[15] Misal Romano, Símbolo niceno-constantinopolitano.

[16] Símbolo *Quicumque* ou Atanasiano.

[17] *Catecismo da Igrexa católica* , n. 254.

[18] Misal Romano, solemnidade de Pentecostés, *Secuencia* .

[19] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 128.

[20] Cfr. *Jn* 4, 10-13; 7, 37-39.

[21] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 8-V-2013.

[22] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 134.

[23] San Xosemaría, Apuntamento manuscrito, abril de 1934.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-
prelado-xuno-2013/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-xuno-2013/) (14-08-2025)